

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o žalobě ze dne 10.1.2011 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2010 č.j. 125 004/2010-603

t a k t o:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 10.1.2011 u Městského soudu v Praze domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného: 1. rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž bylo rozhodováno ve věci žalobcovy námitky podjatosti pana Z. K. v řízení ve sporu ohledně služby elektronických komunikací mezi žalobcem jakožto navrhovatelem a společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s., jako odpůrcem, vedeném pod č.j. 65 268/2010-633, 2. rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2010 č.j. 135 157/2010-603, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno prvostupňové usnesení ČTÚ ze dne 20.9.2010 o zamítnutí žádosti žalobce o povolení 10 splátek k úhradě správního poplatku ve výši 2000,- Kč a zastavení řízení ve sporu ohledně služby elektronických komunikací mezi žalobcem jakožto navrhovatelem a společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s., jako odpůrcem, vedeného pod č.j. 65 268/2010-633.

Usnesením ze dne 1.8.2012 č.j. 7 A 8/2011 – 12, které nabylo právní moci dne 9.8.2012, byl návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2010 č.j. 135 157/2010-603 vyloučen k samostatnému projednání. Řízení o návrhu směřujícím proti tomuto rozhodnutí je u Městského soudu v Praze nadále vedeno pod sp. zn. 7 A 71/2012. Předmětem soudního řízení vedeného pod sp. zn. 7 A 8/2011 tak zůstalo pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2010 č.j. 125 004/2010-603 ve věci žalobcovy námitky podjatosti pana Z. K. Toto rozhodnutí je však z přezkoumání soudem vyloučeno.

Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d/ zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle ustanovení § 68 písm. e/ s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Ze soudního přezkoumání jsou podle ust. § 70 písm. c/ s.ř.s. vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Usnesení o námitce podjatosti úřední osoby vydané podle § 14 odst. 2 správního řádu služebně nadřízeným úřední osoby nebo tím, kdo má obdobné postavení, je *rozhodnutím, jímž se upravuje vedení správního řízení*. Tímto usnesením je řešena otázka, zda úřední osoba, již se týká vznesená námitka podjatosti, je vzhledem k existenci zákonem stanovených důvodů vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Jedná se nepochybně o otázku vedení řízení, neboť jde o to, zda konkrétní úřední osoba může či nemůže v tom kterém řízení provádět úkony jménem správního orgánu. Vyřešení této otázky musí předcházet rozhodnutí o věci samé, přičemž případné vady správního řízení spočívající v tom, že se projednávání a rozhodování věci za správní orgán účastnila úřední osoba, u níž byl dán některý ze zákonem stanovených důvodů vyloučení, je možné namítat v žalobě směřující proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu.

Městský soud v Praze poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 č.j. 3 Afs 20/2003-23 vztahující se k dané problematice, v němž jmenovaný soud zaujal názor, že rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení (§ 70 písm. c/ s.ř.s.) a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Citovaný závěr lze plně vztáhnout též na rozhodnutí o námitce podjatosti vydané jakýmkoliv správním orgánem, neboť neexistují důvody, pro které by bylo na místě rozlišovat mezi rozhodnutím o vyloučení pracovníka správce daně vydaným podle § 26 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a rozhodnutím o vyloučení úřední osoby vydaným podle § 14 odst. 2 správního řádu. Charakter těchto rozhodnutí je totiž zcela shodný.

V rozsudku ze dne 29.6.2011 č.j. 1 As 51/2011 – 135 Nejvyšší správní soud konstatoval, že z odkazovaného rozhodnutí (míněno rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 č.j. 3 Afs 20/2003-23) vyplývá *jasný závěr, že rozhodnutí o podjatosti úřední osoby nemůže podléhat samostatnému přezkumu ve správním soudnictví*. Citovaný rozsudek třetího senátu je prvním z řady rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2007, č.j. 4 As 46/2007 – 75), ve kterých Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobný názor na tuto problematiku, a ustálil jej tak ve své judikatuře.

Napadené rozhodnutí je tedy jakožto úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, úkonem vyloučeným ze soudního přezkoumání (§ 70 písm. c/ s.ř.s.). Soud proto žalobu postupem podle § 46 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 68 písm. e/ a § 70 písm. c/ s.ř.s. jako nepřípustnou odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., neboť žaloba byla odmítnuta a soudem nebyly shledány důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobci podle věty druhé téhož zákonného ustanovení.

V Praze dne 12. července 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková